

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 7

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2024

GGKEY:80LRZU2U8PT

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

Sufletele coboară pe Pământ ca gânduri rostite, pentru a trăi vieți omenești și a susține anumite probe, supunându-se legilor terestre. În ciuda aparențelor, mediul uman s-a dovedit a fi cea mai eficientă cale spre desăvârșire. Cu toate acestea, el nu este lipsit de pericole, unele având efecte definitive asupra ființelor. Pentru ca proba să poată fi susținută, lumea trebuie să pară reală în percepția lor și este.

Căci cum ai putea birui frica, dacă nu ai fi plasat într-o situație care să te provoace să-ți depășești condiția și să devii un om curajos? Cum ai recunoaște valoarea binecuvântării divine, dacă aceasta nu ți-ar fi luată pentru un timp? S-ar fi trezit în inima ta setea de iubire, dacă nu ai fi părăsit Sânul Iubirii Eterne?

Analizează un copil frumos și pur, ai cărui părinți se despart sub greutatea certurilor tot mai dese, și vei identifica un adevăr tulburător: copilului i se spune, și chiar crede, că tatăl său călătorește prin țări îndepărtate în scop de afaceri, având activități de adult pe care el, deocamdată, nu le înțelege. Primește un apel săptămânal de la părintele mult-iubit, care îi arată fotografii din locuri necunoscute, menite să ascundă minciuna de lumina din el. Copilul îl crede, iar iubirea sa crește cu fiecare clipă, în timp ce părintele iresponsabil îi pasează, inconștient, otrava lumii cu care se hrănește.

La vârsta adolescenței, copilul descoperă că a fost mințit și devine conștient de faptele rușinoase ale părinților săi, pe care, la început, refuză să le creadă. Apoi acceptă adevărul despre ei și-i urăște. Se ține departe de obiceiurile lor, căci sufletul său revoltat încă aparține Cerului.

Pe parcurs, acesta descoperă mirajul societății, iar experiența este re trăită. Decepția ia naștere odată cu creșterea capacității sale de a îndura. Apoi acceptă adevărul despre societatea în care

odinioară credea și o urăște.

Ajuns adult, el devine asemenea lumii pe care o detestă, din pricina dorinței de a se răzbuna. Iar sufletul său se întunecă și se urăște. Astfel, copilul calcă pe urmele tatălui său și iață: de la o generație la alta, numărul prizonierilor tereștri se dublează, iar sufletele nu se mai întorc triumfătoare în lumile lor de proveniență, ci populează închisoarea materiei.

Din noaptea spirituală nu va ieși nicio ființă fără intervenția personală a Duhului Iubirii. Orice încercare a sufletului de a se elibera singur îl scufundă și mai adânc în abis. Acesta este mediul uman pe care îl vom descrie în documentul „Mierea Pământului”. Prin osteneala albinei Mele Îmi țin promisiunea, arătând încă o dată lumii grija pe care i-o poartă Cerul.

Dacă o plantă prezintă semne de boală, Eu o îngrijesc cu și mai multă dragoste. Iar dacă un copil al Meu greșeste, Mă implic pentru a-l îndrepta și nu înlocuiesc copilul.

Dacă tot ceea ce este bun pare să fi plecat și lumea s-a transformat într-un iad întunecat, să știți că recolta bună se culege la timpul ei, iar buruienile și toate uscăturile rămân.

Împărăția Spirituală trebuie locuită de ființe cu o strălucire pe măsură, desăvârșite în toate aspectele, care au promovat. Pe Pământ, în schimb, veți întâlni doar oameni imaturi, copleșiți de egoism și dorința de afirmare. În ciuda însușirilor artificiale și a frumuseții exterioare, ei sunt goi precum butoaietele nefolosite, al căror lemn se usucă și crapă. Prin crăpături pierd seva prețioasă a vieții, izvorâtă din grația Mea.

Și nimeni să nu aștepte îndurare de la Mine dacă nu depune măcar un gram de efort pentru a-și elibera mintea de judecățile oamenilor, de griji și îndoeli inutile. Gândurile întunecate sunt asemenea norilor furtunii care împiedică razele soarelui să hrănească solul inimii dornice să vă umple de viață.

Dacă veți citi această carte cu mintea rațională și veți aproba învățătura, ea vă va dărui puterea de a face ceea ce nu ați făcut până acum. Dacă veți crede în adâncul inimii că vine de la Mine, va aduce miracolul în viețile voastre. Nu uitați, ceea ce vă cer servește binelui vostru spiritual, Eu nu am nevoie de nimic.

Omul bun, care răsplătește binele cu bine și răul cu rău, este plăcut și apreciat de lume, chiar dacă sufletul său este mort și nu are nicio valoare. Cel care răsplătește răul cu bine, prin iertare, iar binele cu o iubire și mai mare, să se considere dinainte fiul lui Dumnezeu. El nu va fi supus focului purificator, pentru că strălucește alături de Mine prin iubirea pe care Mi-o poartă.

Mediul Uman

Învăță de la un copac să fii statornic și credincios, întotdeauna recunoscător, niciodată mândru. Nu-ți încărca crengile mai mult decât poți duce, căci astfel ți se vor frânge. Apleacă-ți capul atunci când trebuie și fii ascultător de Dumnezeu, știind că încercările prin care treci pe acest Pământ trecător nu sunt zadarnice, ci menite să-ți redea libertatea și independența.

Eu nu doresc să te distrug prin intermediul evenimentelor, ci să te înalț. După fiecare lovitură primită pe nedrept spiritul tău va deveni mai puternic, iar adversarul va fi mai slab. Așa funcționează lucrurile în lumea nevăzută, și este bine. O viață demnă este un exemplu pozitiv, de o raritate neasemuită, care rămâne în inimile generațiilor timp de o mie de ani.

Lasă oamenii mici să rădă, tu ești important pentru ceilalți. Nu încetini dacă marea de oameni se mișcă mai încet, păstrează-ți ritmul și cucerește distanța ta. În viață, fiecăruia i se dă exact atât cât poate duce — nici mai mult, nici mai puțin.

Prima dată când am auzit glasul lui Dumnezeu am lăcrimat cu dor de o iubire demult pierdută și atunci regăsită. Impactul a fost atât de răvășitor încât m-am deconectat instantaneu de la ceea ce credeam că sunt și am jurat pe Cerul Infinit că nu o voi mai lăsa să plece de la mine. De atunci și până astăzi m-au criticat peste un milion de oameni pentru cugetările mele. Unii au făcut-o din invidie, căci Dumnezeu nu le-a vorbit și lor, pentru avantajele lor. Alții din cauză că adevărul meu le-a scos la iveală minciuna și nu m-au putut încuraja. Nici mama nu a crezut în mine, cu toate că a observat procesul creșterii mele pe toate planurile.

Cei mai mulți mi s-au împotrivit din inerție, plutind cu valul în aceeași direcție. Puținii intelectuali care au afirmat faptul că nu am dreptate s-au convins, în timp, că nu au avut dreptate.

Tu m-ai făcut un om de fier, pe care nicio ură nu-l mai poate străpunge. Pentru aceasta Te glorific până la sfârșit, iar lumea o iubesc în felul meu, cu măsură, de la distanță.

Viața trăită pe Pământ este o școală pentru suflete și un prilej de aducere-aminte pentru spiritele care caută să se perfecționeze în toate. Activitățile repetate ne îmbogățesc cunoașterea prin descoperirea comorilor ascunse în materia care, la prima vedere, pare moartă și urâtă.

În copilărie, la țară, după o vară secetoasă și lipsită de bucurii, am întrebat-o pe bunica de ce nu mai are o poiană înmiresmată cu parfumul florilor viu colorate, deasupra cărora, cândva, zburau fluturi fericiți, pe dealul din fața casei.

Pentru o clipă, am avut impresia că a lăsat totul pradă morții, din comoditate sau neatenție, iar Edenul de odinioară a devenit un sol aspru și crăpat, care servea drept adăpost pentru insecte. Două-trei fire de iarbă uscată și o găleată ruginită aruncată, erau tot ce vedeam.

Bunica mi-a răspuns cu o voce blândă că, în ciuda faptului că trudește cât este ziua de lungă, grădina nu-și păstrează frumusețea pe tot parcursul anului. Verdeța crește doar primăvara și rezistă în funcție de vreme, dacă este favorabilă și plouă puțin și des. Iar florile sălbatice care acoperă pământul înfloresc atunci când este timpul lor. Și am întrebat:

— Când este timpul lor, ca să vin la țară în acea perioadă?

— Pe cincisprezece aprilie le apar primele petale.

După răspunsul primit, am realizat că bunica știa chiar și ziua în care înfloreau acei soi de flori sălbatice ce împodobeau pajiștea; o zi pe care a repetat-o, an de an, fără să știe că a asistat, de fapt, la ordinea lucrării divine. Discuția noastră a continuat:

— Acum nu ai nimic frumos și nu-mi place la tine!

— Toamna este perioada în care avem de toate și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru recoltă. Tataia a plecat la moară cu căruța încărcată, podul este plin cu fân, butoaiele cu vin dau pe dinafară, iar rafturile din beci s-au înclinat sub greutatea borcanelor cu zarzavat și dulceață de gutui. Îndată ce termin de dat la animale, merg să vă pregătesc turte.

— Bine, eu mă mai joc până se coc turtele, apoi vreau o cană cu must și am nevoie de o scară înaltă. La noapte dorm în pod, pe fânul proaspăt, fără negocieri și alte discuții.

Bunica prepara niște turte cu brânză dulce și cartofi, pe care, după ce le scotea din cuptor, le ungeam cu dulceață de gutui, așa cum nu am mai gustat nicăieri în lumea largă pe care aveam să o

cutreier mai târziu. Poate pentru că, dincolo de savoarea turtelor, am recepționat și dragostea pe care o presăra tăcută peste aluatul frământat cu mâinile ei tăbăcite de ani de experiență.

A ieșit din casă cu o plapumă groasă pe umăr și o pernă mare, umplută cu pene de gâscă, având în traistă două turte și un borcan cu dulceăță. Cana mea cu must era deja pe jumătate goală. Tre-când încărcată prin curte, a fost observată de bunicul, care nu a ezitat să-i arunce o replică tăioasă. Ea l-a liniștit, trimițându-l să mă convingă să renunț la idee, știind că nimeni nu o poate scoate la capăt cu mine. Bunicul a exclamat, deranjat de situație:

„Dacă copilul are casă, dar vrea să doarmă în grajd, este liber să doarmă“.

După ce a spus ce credea că trebuie spus, a plecat, nemulțumit ca de fiecare dată. Dacă te luai la vorbă cu el, te durea capul, așa că eu nu-mi pierdeam timpul.

Podul se afla deasupra unui grajd cu două încăperi, unde se odihneau vacile și găinile. De jur împrejurul podului, erau așezate grămezi de fân, iar în mijloc, pentru a facilita accesul, fusese lăsată o adâncitură asemănătoare unui cuib de păsări, unde mi-am pregătit, entuziasmat, așternutul. Îmi amintesc și astăzi sunetul picăturilor de ploaie care se spărgeau pe tabla acoperișului, mirosul fânului, adierea vântului, mugetele vițelului, toate împleteau mediul umil și perfect pentru sufletul meu însetat de trezire. Mă simțeam eliberat de toate constrângerile, iar inima îmi pulsa de admirație.

M-am trezit la miezul nopții și am coborât în grădină pentru a privi cerul. Pășeam cu grijă pe scara alunecoasă care se clătina și intram la verdețuri, pe care eram atent să nu le distrug, ca astfel, a doua zi, să-mi iau omorul; căci spiritele se încingeau repede în familie sau între vecini. Cu toate acestea, bunicii nu m-au certat niciodată, ei mă iubeau prea mult datorită tatălui meu, cel dintâi fiu al lor.

De aceasta mi-am dat seama în primii ani de la moartea sa, în anul 2005, când bunicii, îndurerați, izbucneau în lacrimi văzându-mă la poartă, crezând, pentru o secundă, că sunt chiar Iosif al lor mult-iubit. De fiecare dată când mă vedea, bunicului i se umezeau ochii și-i pieria vocea. De aceea, își întorcea privirea și pleca să sufere în tăcere, la animale, acolo unde nu-l putea vedea nimeni. Se sprijinea de tocul ușii și plângea până i se înmuiau genunchii. Eu vedeam în inima sa sensibilă chiar și de la distanță.

Bunicii, creștini fiind, credeau că atunci când un suflet părăsește trupul, încetează să mai fie, și nu că ar continua să trăiască,

doar că nu-l mai văd ei. Dacă li se amintea că sufletele sunt veșnic vii, indestructibile, își imaginau că ele se află undeva departe, în Prezența lui Dumnezeu, nu chiar înaintea lor, și le compătimeau. Acesta este motivul real pentru care, după moartea tatălui meu, i-am vizitat mai rar și nu am rămas la țară mai mult de câteva ore, deși pierdeam o zi întreagă pe drum, dus-întors. Să revenim, însă, la poveste.

Era o noapte senină, cu cer înstelat. Deasupra mea strălucea o lună plină, iar mai jos se zărea lumina difuză a soarelui central, ca un nor de praf scăldat în lumină. Mă minunam de tot ce vedeam, fără să-mi adresez mai multe întrebări decât era cazul. Abia acum, la treizeci și șase de ani, am înțeles că m-ai chemat să înnoptăm sub stele și să-mi arăți Casa Ta impresionantă.

Mi-am amintit această trăire zilele trecute, când am cumpărat un cuib de păsări realizat din paie, pe care l-am agățat pe terasă, în speranța că, vara aceasta, mă vor vizita.

Uneori mă întreb cum se face că un eveniment pompos, pregătit cu atenție și așteptat cu solemnitate, experimentat acum cu o minte matură, pare atât de lipsit de însemnătate în comparație cu o trăire modestă din copilărie. Sunt cert convins că momentele asemenea celui povestit sunt factorii care modelează capacitatea sufletească.

În viață, ajută-mă să mă deconectez mai des de la tot ce nu-i folosește sufletului meu. Din activitățile exterioare nu rămânem cu nimic. Spre deosebire de cele ale jocului terestru, roadele spirituale sunt veșnice. De aceea, vreau să mă gândesc mai mult la Cer și să fiu liber, căci, după părăsirea trupului, vom înțelege, cu tristețe, că pe Pământ nu am trăit cu adevărat, ci mai mult ni s-a părut.

Natura ne învață cum să trăim această viață despre care știm atât de puțin, în a cărei cunoaștere nu am investit, pentru că ne-am blocat în mândria rușinoasă pe care o adorăm. Așa am ajuns să ne credem stăpâni peste natură și animale, deși, cei mai mulți dintre noi, ne situăm sub nivelul lor.

Pasărea ne arată libertatea prin zborul ei și ne învață credința prin ciugulitul neobosit. Deși nu întreține nicio afacere, găsește hrană în orice împrejurare. Chiar și dejecția pe care o lasă în urmă, murdărind băncile și aleile parcurilor, ne amintește de naturalețea funcțiilor trupului, chiar dacă frumos și civilizat este să le păstrăm în intimitate și să încurajăm igiena.

Noi însă am devenit pudici și ne comportăm ca și cum nu am folosi toaleta, de teamă să nu ne pierdem nimbul închipuit în fața

celor pe care îi credem asemenea nouă.

Pulverizăm parfum peste hainele purtate, încercând să mascăm mirosul îmbâcsit. Bem chimicale „detoxifiante“ și luăm pastile pentru slăbit. Ne îndopăm cu medicamente împotriva indigestiei și balonării, în grabă, fără să ne întrebăm dacă nu cumva tocmai goana zilnică dereglează echilibrul stomacal.

Bărbații cu burți umflate suferă adesea de hiperaciditate gastrică, provocată de excesul de proteine din alimentație — mesele încărcate, cu preparate cât mai diverse, nu mențin organismul în stare sănătoasă, în ciuda sfaturilor nutriționiștilor ticsiți de teorie și lipsiți de experiență.

Oamenii care zâmbesc ușor și se fac plăcuți de la prima apariție sunt, de obicei, falși. Ei sunt antrenați să adopte o atitudine pozitivă pentru a-și atinge scopul în interacțiunea cu tine. O fătucă frumușică și lipicioasă, care te oprește pe stradă și pretinde că este interesată de opinia ta, nici nu s-ar obosi să te salute dacă nu ar fi obligată de serviciul ei și nu ar urmări, de fapt, să-ți vândă ceva.

Cei care râd în hohote, în grupuri, sunt goi. Râsul lor nu este altceva decât efectul unui curent nepăsător, care îi stăpânește și-i excită. Această reacție nu face omul mai sănătos, ci, dimpotrivă, îl adoarme și-l face din ce în ce mai prost, la propriu.

Câți savanți ați văzut prăpădindu-se de râs, bătând cu pumnul în masă sau tăvălindu-se pe podea? Vă spun eu câți: niciunul.

Religioșii prea ocupați cu obiceiurile lumești nu mai găsesc timp pentru a-și hrăni sufletul cu adevărul care iese din gura lui Dumnezeu. Aceștia sunt ca niște pacienți care se învârt întreaga viață în jurul spitalului, fără să intre vreodată înăuntru. Conform ordinii divine, religia este o manifestare exterioară a adevărului interior, care se revelează omului prin citire și contemplare. Dacă omul, însă, nu se deschide spre adevărul pus la dispoziția oricui prin materialele spirituale, cum ar putea atunci să-l manifeste?

De ce savoare se va bucura unul care nu gătește niciodată? Ar putea gusta din preparatul vecinului său, contra cost, veți spune, dar oare va deveni el astfel bucătar? Cine îi garantează că hrana vecinului său este potrivită și pentru el? Am adunat nenumărate povestiri pe această temă, pe care vreau să le împărtășesc cu voi. Spunea un cititor, care ulterior mi-a devenit prieten, că sunt bogat în experiență; de aceasta vă veți convinge în continuare, mulțumită Sursei tuturor posibilităților. Vreau să vă deschid ușa către situații de viață inaccesibile pentru mulți.

S-a întâmplat ca, prin anumite împrejurări potrivite de mână divină, să-mi petrec seara în care ortodocșii sărbătoresc Învierea

lui Hristos în compania uneia dintre cele mai bogate femei tinere din România. Eu și ea, singuri în casă, abia cunoscuți, pregăteam cozonaci tradiționali cu cremă de ciocolată și nucă.

Vorbesc despre o tânără de succes, provenind dintr-o familie cunoscută, cu conturi bancare pline, mai multe proprietăți moștenite și o colecție de autovehicule în valoare de milioane de euro. Femeia, despre care voi povesti fără reținere, fiind convins că nu va citi niciodată acest material, m-a contactat prin prisma serviciului meu, cerându-mi să-i ofer suport în treburile gospodărești și, totodată, să-i țin companie.

În prezent, ea trăiește mai mult singură. Pleacă și se întoarce acasă singură, iar timpul și-l petrece la fel. Uneori stă ore întregi pe terasă, cu telefonul la ureche, acceptând cu greu prezența cuiva în apropiere.

În timp ce pregătea aluatul și crema de ciocolată, peste care m-a rugat să presar nucă măcinată, mi-a mărturisit ceva, pentru a-și ușura sufletul.

Din pricina expunerii, viața ei a devenit un calvar. Spunea că faima și bogăția sunt un blestem și că nu reușește să întâlnească un bărbat care să nu o perceapă ca pe un trofeu, să nu tânjească după avere sau să-și hrănească masculinitatea cu succesul despre care ziarele și televiziunile fac mare zarvă, transformând un individ oarecare într-o persoană cunoscută. Mai mult, s-a săturat de libidinoșii cărora le sticleau ochii, poftind la trupul ei atrăgător și bine dezvoltat.

Întâlnirea noastră a avut loc la mai puțin de un an după ultima ei dezamăgire și după palma despre care susținea că a primit-o de la Dumnezeu. Căuta să mă convingă că lumea mondenă este doar o iluzie și că, dincolo de aparențe, niciun cuplu nu este cu adevărat fericit.

În ciuda decepției care apasă asupra generației actuale, optimismul nu ar trebui să dispară. Există și îngeri răspândiți printre oameni, dar despre ei ziarele și televiziunile știu prea puțin. Nu caută să iasă în evidență, ci susțin lumea din umbră, fără să ceară recompensă.

Simțind profunzimea cuvintelor, tânăra a vrut să se apropie de mine; era curioasă ce zodie sunt și ce religie am. Cozonacii erau gata. I-a scos din cuptor, i-a așezat pe un platou mare și i-a rupt în bucățele, după tradiția ei. Am gustat câte puțin, în timp ce discuția a continuat:

— Nu știu dacă ești creștin ortodox și dacă mergi la biserică, dar vreau să-ți comunic că eu sunt și că am un duhovnic de care

ascult, împreună cu familia mea. În urmă cu un an, din cauza unei dezamăgiri foarte mari, am fost pe punctul de a-mi pierde viața. Apoi am stat o săptămână la mănăstire, pentru recuperare. Dacă situația mea sentimentală nu se va îmbunătăți, în doi ani voi lăsa totul și mă voi întoarce să trăiesc izolată.

În ochii tăi nu văd aceea disperare care mă scârbește, de aceea discuția noastră curge natural. Acum trebuie să-mi vizitez familia și să le dăruiesc din cozonacul bun. Nu mi-ai spus dacă mergi la biserică?

— Draga mea, eu nu intru în bisericile oamenilor, ci sunt liber față de ele. Îmi petrec timpul mai mult citind și contemplând, și notez ideile inimii, care mă îndeamnă atât de frumos încât aș putea scrie o carte. Cu aceasta consider că ai aflat tot ce ai nevoie. Acum trebuie să mă întorc la serviciu; mă cheamă datoria mea de om.

— Ce cărți citești?

— Biblia și alte cărți de referință.

— Eu nu îndrăznesc să citesc Biblia. Am încercat de două ori și nu am putut, pentru că nu înțeleg nimic. Este plină de înțelesuri spirituale care te amețesc.

— Așa este. Biblia a fost scrisă astfel pentru a rezista în fața lăcomiei regilor și a preoților corupți prin mâinile cărora a trecut de-a lungul istoriei. Cu ajutorul ei, astăzi știm că nu suntem doar materie moartă, care dispare odată cu ultima suflare, ci ființe călătore pe acest Pământ mizer al încercărilor, care, după împlinirea scopului divin, se întorc triumfătoare în Cer.

Soluția la problema ta, pe care duhovnicii ți-o vând firimitură cu firimitură, pe întreaga durată a vieții, pentru a avea material pe termen lung, există deja înăuntrul tău; dar tu o negi, sperând că se va ivi una mai extraordinară. Eu am identificat-o doar privindu-te și te asigur că este singura care va da roade.

Pleacă într-o țară străină, unde nu te cunoaște nimeni, și trăiește o viață modestă. Vinde colecția de limuzine și cumpără-ți o mașină mică, cochetă și dotată cu toate opțiunile. Plimbă-te seara pe malul mării, bea ceaiuri și citește o carte spirituală. Citind, vei descoperi lucruri interesante la care nu te-ai gândit niciodată în perioada în care credeai că știi totul despre lume, și astfel te vei vindeca de mândria familiei, care aduce necazuri asupra ta.

Vei întâlni o persoană care te va admira ca om și nu va tânji după averea ta sau a familiei tale, despre care nu a auzit. Vestea că provii dintr-o familie înstărită i-o vei revela treptat, pe măsură ce îți va câștiga încrederea. Piața imobiliară va rezista și fără tine în frunte, iar bogăția nu va dispărea. Urmând sugestia mea, s-ar

putea să realizezi, în plus, că nu ai nevoie de un bărbat pentru a te simți împlinită și că în lume există lucruri mai importante de descoperit.

— Într-adevăr, ai dreptate. Eu ajut mulți oameni necăjiți, dar doar în anumite momente. Poate chiar aceasta este menirea mea. De multe ori aud o voce în minte care îmi repetă întocmai ceea ce ai spus. Ciudat sau nu, vorbele tale nu-mi sunt deloc străine.

— Frumusețea unui om se măsoară prin lumina divină care îl pătrunde și prin cât de puțină împotrivire opune fluxului spiritual. Dacă ne-am abandona în mâinile lui Dumnezeu, din izvoare am deveni fluvii, apoi mări, iar lumea ne-ar iubi pentru ceea ce suntem, nu pentru ceea ce avem. Atunci am gusta iubirea pe care în prezent nu o cunoaștem, ci doar auzim vorbindu-se despre ea.

Eu sunt mai bogat decât tine, chiar dacă în prezent nu am mai mult de cincizeci de euro în cont și câteva datorii. Dețin, totuși, o comoară pe care mulți nu o vor dobândi nici după ce își vor lăsa trupul.

Atunci când întâlnesc un om important în percepția oamenilor, precum fostul ambasador al Statelor Unite în România, pe care îl cunosc și-l salut, iar el îmi răspunde cu fața senină, îl admir ca pe un suflet divin. Aceeași admirație o port și personalului de serviciu care strânge gunoiul și care nu mă ratează când trec pe alee, lăsând mătura și fârașul din mână pentru a mă saluta. Toate sufletele sunt egale în fața lui Dumnezeu, iar noi trebuie să-L imităm pe El, atât în gândire, cât și în comportament.

Revenind la documentul nostru, mulțumind autorului pentru așezarea artistică a cuvintelor de început, vă spun că puterea în Cer se măsoară prin asimilarea iubirii Mele și prin aplicarea ei. Este de la sine înțeles că, în fața unui spirit ceresc, omul nu reprezintă mai mult decât un praf suflat de vânt, dar cât a reușit acest spirit demn să aplice în timpul vieții terestre pe lângă micul om conștient, care, prin stăruința sa și ajutorul Meu, devine cât un munte?

Există cazuri în care anumite spirite umane au interacționat cu spirite conducătoare care guvernează lumi necunoscute, iar acestea din urmă s-au înspăimântat la dezvăluirea faptelor uriașe ale micilor oameni în ale căror inimi locuiesc. Însă omul moare atunci când spiritul său viu, sădit în inimă ca o flacără ruptă din Lumina care sunt, este absorbit în totalitate de lume. De atunci, el cade sub stăpânirea iadului terestru. Omului orbit de acest iad, tot ce este bun i se pare rău și procedează contrar ordinii Mele, pe care, urmând-o, în cele din urmă s-ar elibera. Acesta este și

motivul pentru care sufletele nu se pot mântui prin puterile lor.

Musca se lovește de geam până cade amețită și devine hrană pentru păianjeni și furnici. Dacă vei deschide fereastra pentru a o ajuta, ea se va izbi în continuare de sticlă, convinsă că aceea este singura cale către eliberare, deși nu este. Nu duce lipsă de simțuri fine, ajutate de porii mărunți ai pielii, nici de vederea cu care detectează chiar și animalele atomice cu care se hrănește. Nu are orientare în mediul uman, dar trăiește pe toate planetele, pentru scopuri cu totul necunoscute vouă, și-și face treaba mai bine decât toate creațiile adunate.

Pământul este vizitat adesea de spirite uriașe cu rol ocrotitor. Acestea au trăit aici în trup, la începuturi, și au cinstit ordinea iubirii care, după înălțarea lor, s-a pierdut. Omul egoist a călcat-o în picioare ca pe un hoit, însă astăzi o cerșește cu gramul și Mă imploră. Urmașii spiritelor merituoase care s-au înălțat la Mine și-au vândut lumina lăuntrică pe aurul șlefuit, ca să strălucească la vedere, dar iubirea lor a putrezit odată cu smerenia. Ei trăiesc în jungla umană care îi devorează unul câte unul, până în ziua în care le va dispărea rasa.

Pentru omul a cărui iubire s-a ofilit, o floare, o călătorie în locuri noi, întâlnind oameni față de care nu are atașamente emoționale, nu înseamnă nimic. Din acest motiv, refuză aventura și îmbrățișează confortul, care este cel mai mare dușman al sufletului. Comoditatea este asemenea unei bălți urât mirositoare, plină de boli. În schimb, pentru omul iubitor, călătoria este totul. El se simte una cu natura pe care o admiră și din care se încarcă. Sub crengile pomilor înfloriți, își adună gândurile și pășește în lumea viselor îndrăznețe și a oamenilor blânzi, care se dedică să ajute.

În realitatea inimii, chiar și un gândăcel de câmp are un rol bine definit și trudește pentru ordinea Mea. Mîntea nu poate vedea perfecțiunea din toate lucrurile, de aceea căutătorii adevărului trebuie să evadeze din ea.

Pe malul unui lac, sub culorile asfințitului, sufletul iubitor se îndrăgostește subit. Dorința care se naște în el este să dăruiască semenilor, asemenea Soarelui care își dăruiește razele ce vin, pleacă și nu se consumă. Despre iubire s-au spus multe, dar a o asculta fără a o simți nu ajută.

Bucurați-vă de toate serile, iubiți diminețile și nu irosiți nicio zi! Astfel, veți rămâne activi în trup și în spirit, iar răsplata va fi uriașă aici, pe Pământ, dar și după ce îl veți părăsi, nici nu știți. În plus, să credeți că Eu nu promit ceea ce nu pot oferi, căci ce-aș putea dori Eu de la oameni, atâta timp cât totul Îmi aparține?

Dați drumul lanțurilor răutății atunci când vă rugați pentru eliberare. Nu cereți doar cu buzele, punând la îndoială faptul că Eu sunt Regele care vă știe pe fiecare pe nume și vă așteaptă cu brațele deschise în Regatul Sfânt.

Îți mulțumesc pentru toate cuvintele! Ele mă fac să zbor după fiecare prăbușire. Dacă îmi dai un strop de inspirație, fac din el un ocean, așa cum procedez cu scrierile.

De la Tine am înțeles că nu cel care face cea mai mare gălăgie rostește adevărul și are soluția, ci acela smerit, care rămâne fidel ideilor de început, știind că adevărul nu se schimbă odată cu legea. Oamenii lumii aplică legile cu strictețe numai atunci când acestea le sunt favorabile, dar în clipa în care pozițiile se schimbă fac rabat de la ele și caută să-și păcălească propriul sistem, atâta timp cât înșelătoria mai funcționează.

Fiecare rând al acestei cărți minunate este dedicat celor înșelați și desconsiderați, care suferă, pentru ca și ei să fie mângâiați, în ciuda satisfacției de pe chipul Înșelătorului. În bătălia minții ies câștigătoare gândurile răzbunătoare; iertarea și iubirea nu au nicio putere. Doar cei cu inimi curate aleargă prin câmpul Tău de săbii și reușesc să Te ajungă.

Trebuie să știți că, în orice luptă, Eu sunt alături de cel mic, nu de cel mare. Din nefericire, astăzi nici cel mic nu mai vrea să cucerească lumea cu inima, ci cu mintea, dar acest lucru nu este posibil. Sufletele cad, unul câte unul, gustând moartea spirituală, care este mult mai grea decât moartea trupului. Aceasta își pierde treptat puterea asupra sufletului izbăvit.

Pe Pământ, oamenii muncii au mentalități de învinși. Cărcotesc din zori și până-n seară, nemulțumiți, la fel ca găinile, dar o fac în ascuns. În fața superiorului zâmbesc cu priviri lingușitoare, asigurându-l că totul este în regulă, chiar și atunci când nu este. Niciunul nu îndrăznește să iasă în față și să spună adevărul, pentru ca apoi conducerea să găsească soluții de îmbunătățire și să le aplice.

Fii tu acel om echilibrat, care nu se ceartă și nu se mânie, nu vorbește neîntrebat și nu-și rostește opinia până când nu apare cineva interesat să o asculte.

Cu cât cunoaște mai puțin, omul devine mai gălăgios și mai mândru. Prin el răsună ecoul opiniilor lumești, ca dintr-un butoi mare și gol. Cel pătruns de cunoaștere este asemenea butoiului umplut cu vin bun, care păstrează comoara pentru cei cu adevărat însetați și o oferă cu măsură, în urma insistențelor lor.

Copacul care se prinde mai greu va avea o viață sănătoasă și

lungă. Așa cum știm că nimic bun nu se dobândește ușor, nici spiritul nu se dezvoltă deodată. Sarcina sa este să observe chiar și cele mai mici fluctuații energetice la care este expus sufletul pe durata procesului, precum și mutația sistemului celular. În timp ce, an după an, copăcelului plantat nu-i răsar mai mult de două ramuri, rădăcina se înfige tot mai adânc în solul bogat. Peste ani, atunci când pădurea va fi deja uscată, el va avea o coroană măreață, neclintită în fața furtunilor sau a verilor secetoase.

Dar voi tăiați pomișorul cu creștere lentă și plantați în locul său unul arătos, care însă se va usca prematur, apoi veți fi nevoiți să-l înlocuiți și pe acesta. În lumea voastră, totul ține de aspect, nu de valoarea interioară, iar dorința de a construi relații lungi și stabile vă este străină. La fel procedați și cu produsele ieftine și de proastă calitate, care au un timp de funcționare limitat, motiv pentru care sunteți siliți să le cumpărați iar și iar. Astfel, dați putere comercianților de duzină, care își ridică imperii pe baza naivității consumatorului.

Acum mulți Mi-au reproșat în gând că se luptă cu sărăcia și, din acest motiv, nu se pot apropia de gama produselor premium. Gândiți-vă la ceea ce v-am spus și veți descoperi cauza sărăciei voastre. Este evident că natura unui suflet nu constă în a se trezi înaintea răsăritului, a-și face toaleta și a fugi spre serviciu, ci în ascultarea liniștii Mele, care îi transmite idei noi și soluții aplicabile. O viață prosperă nu se obține doar frângându-vă spatele sau suprasolicitându-vă mintea, ci prin recunoașterea darurilor existente în prezent și a abundenței care imploră să vină.

Viața trăită pe Pământ nu a fost creată să fie ușoară. Dacă ar fi fost ușoară, ar fi fost inutilă și niciun spirit nu s-ar mai fi coborât în ea. Blândețea există pretutindeni; dragostea strălucește în toate colțurile acestui Univers și în toate ființele.

În trecut, procurarea hranei necesare supraviețuirii a fost o reală provocare și principala preocupare a ființei umane. Oamenii parcurgeau atunci distanțe lungi prin natura săracă, căutând un sol fertil, lângă care să curgă un izvor, și se stabileau acolo împreună cu familiile lor. Când, în călătoria care uneori dura ani întregi, întâlneau alți oameni, li se lumina chipul. Rămâneau în casa gazdei, care le pune la dispoziție tot ce avea mai bun, până când își recăpătau puterile, povestindu-și unii altora experiențele. Familiile lor se împrieteneau, tinerii se îndrăgosteau și se căsătoreau. Iar viața era prețuită, omul iubea și era iubit. Cu greu își luau rămas-bun de la un străin, al cărui nume îl păstrau în inimă pentru tot restul vieții.

Atunci, viața era grea, dar oamenii erau iubitori. Astăzi, procurarea hranei și a confortului au devenit scopuri ușor de atins, însă societatea a ajuns la saturație, iar oamenii urăsc. Vă blestemați în trafic și vă ucideți în școli și în piețele aglomerate, până la măcel. Alergați după câștiguri prin orașe sufocate și, în goana voastră după un succes închipuit, nu mai vreți să întâlniți niciun obstacol. Dacă îndrăznește vreun zdrențăros să vă ceară doi lei, ferească sfântu'!

Adevărat vă spun, nepăsarea este boala care urăște viața și o face dură. De ce este mediul uman jalnic, lipsit de cunoaștere, educație și bun simț?

Din cauza nepăsării.

Te întrebi care este rostul acestor materiale, dacă oricum nu se înghesuie prea mulți să le parcurgă? Dincolo de extraordinarul așternut în cuvinte, ele arată că îți pasă, că te implici, oricât de ne semnificative ar părea acțiunile tale, și că reușești să-ți pui amprenta.

În continuare, vrei să afli câți oameni ai inspirat de-a lungul anilor? Câți și-au transformat viețile mulțumită ție?

Mi-ar plăcea să știu.

Mai mult de un milion.

Uau!

Nu toți te-au contactat pentru a te felicita. Nu mulți au recomandat mesajul și altora, pentru a-i binecuvânta. Unii au preluat ideile inovatoare și le-au folosit pentru a-și crea o imagine misterioasă, atrăgând adepți. Alții ți s-au împotrivit și, în somnul lor, te-au urât. În timp, însă, te-au acceptat; astăzi gândesc sănătos, fără să recunoască factorul care le-a modelat percepția: iubirea ta pentru Mine și, prin Mine, pentru ei.

Cuvântul Meu este totul. Scopul oamenilor este să-l asimileze și să-l aplice. Dacă găsești această afirmație egoistă, înseamnă că încă nu ai pătruns adevărul.

Smulge o plantă din sol și vezi ce se întâmplă: în scurt timp, aceasta se usucă și moare. Scoate un pește din mare, așază-l pe nisip și privește-l cum se zbate, își pierde puterea și moare. Separă omul de Dumnezeu și urmărește-i declinul: el devine vulnerabil și confuz, suferă, se îmbolnăvește și în cele din urmă moare, așa cum susține Evanghelia. Eu sunt mediul propice și esența voastră interioară. Acesta este adevărul.

Omul sărac și lipsit de putere autoritară este darnic și săritor. Bogatul, însă, ignoră strigătele nenorociților și-i disprețuiește, deși s-a îmbogățit pe spatele lor, profitând de naivitatea acestora.

În viitor, el va plăti fiecareia de un milion de ori mai mult decât a luat, iar eternitatea nu-i va fi suficientă pentru a-și plăti datoria și a-și spăla astfel rușinea. Din acest motiv, nu va avea niciodată conștiința curată. Căci păcatele se întorc împotriva celui care le comite, așa cum iubirea se întoarce la neprihănitul care o emite și-l alină.

O învățătură greșită despre Mine este mai dăunătoare decât lipsa oricărei învățături. Creând imagini false despre Dumnezeu, oamenii îșiucid spiritul, iar spiritul este însăși viața lor. Eu nu v-am îndemnat niciodată să-i urmați pe preoți, pe religioși sau pe creștini, ci v-am îndemnat să Mă urmați pe Mine. Eu nu promovez nicio religie. Preoții, religioșii și creștinii sunt morți, la fel ca dogmele lor. Alături de Mine gustați viața, nu prefăcătoria celor care se laudă cu Prezența Duhului Sfânt pe care nu-L cunosc și despre care nici nu știu ce înseamnă.

O, lume neînțeleaptă și urâtă, dacă te-ai lepăda de iadul tău, ai deveni fericită, asemenea unei mirese primite în brațele mirelui pregătit să-și dea viața pentru ea! Dar tu ești prinsă în mreje prea întunecate, ca o oaie încurcată în sârmele care o țin agățată de gard, făcând din ea o pradă sigură.

Fiecare cuvânt care ia formă în această lume se naște pentru tine, ca să te lumineze și să te aline. Eu nu cer nimic, căci sunt Domnul Cel Mai Mare și stau pe Scaunul Dintâi, ce nu cunoaște vreo amenințare. Dacă, prin absurd, cineva M-ar identifica și M-ar privi cu răutate sau din pură curiozitate, s-ar topi. Ar dispărea cu mult înainte să-și dea seama că a existat.

Să nu gândiți niciodată astfel: „Trebuie să-I mai facem și lui Dumnezeu pe plac, ducându-ne la biserică. O fi un sămbure de adevăr în toată această poveste, căci mesagerii Săi prea insistă”. Mediul uman (iadul) este plin de suflete care, în timp ce se înecă, îl compătimesc pe salvatorul aflat în siguranță, în barca sa, pentru îndemnurile pe care le rostește, în loc să-l asculte și să apuce colacul de salvare primit fără nicio condiție.

Luați aminte că Eu stăpânesc deopotrivă și în Rai, și în iad, cu deosebirea că legile Raiului sunt dragostea și blândețea, iar iadul este clădit pe legi cu rădăcini potrivnice lor. Prin libertatea pe care ați primit-o, ați creat acest mediu și-l mențineți, iar Eu îl îngădui, căci vă iubesc atât de mult încât vă respect toate alege-rile, chiar și pe cele mai absurde.

Pe Pământ, aveți șansa de a veni la Mine împinși de iubirea pe care o descoperiți înăuntrul vostru, și nu din lipsă de opțiuni. În celelalte țărâmurii, fie ele spirituale sau fizice, ființele Îmi sunt

supuse prin forță, iar orice abatere — deși nu a existat niciodată vreuna — se soldează cu moartea instantanee a ființei în cauză. De aceea, meritul unui pământean este cu atât mai mare, căci el M-a iubit înainte de a primi cunoașterea și abundența.

În timpurile în care nu ați avut niciun gram de speranță, voi M-ați văzut, ați fost impresionați de lucrările Mele și ați venit să Mă plângeți. Astfel, ați fost alinați și ați primit puterea de a condamna orice spirit pe care îl considerați vinovat, în toate lumile, chiar și în casa sa, unde se crede Dumnezeuul său.

Legea umană susține că proprietarul unei case este stăpânul și cel care ia deciziile pentru el și familia sa, iar nimeni nu poate interveni în această privință. Prin puterea Mea, însă, voi sunteți domni chiar și peste el, în casa sa, sfidându-i toate legile. Căci în zadar își marchează orbul granița, atâta timp cât ceea ce posedă nu-i aparține cu adevărat, iar peste toate câte există stăpânesc mai întâi Eu, Unicul Proprietar, iar astăzi, împreună cu voi, coproprietarii tuturor lucrurilor și ființelor care au izvorât din Mine și, mai târziu, din voi.

Omule bun, ești impresionat de această carte care îți aduce claritate și curaj? Vrei să ieși în fața lumii așa cum ești, fără să te mai temi de amenințările tiranilor de fațadă? Tu ești fericitul și privilegiatul pentru care s-au adunat la masă spiritele Cerului, pentru a discuta situația ta și a-ți aproba grațierea. Cumva, le-ai atras atenția, iar indiferent de funcțiile și hotărârile lor, cuvântul Meu final îți va hotărî soarta. Căci dacă Eu merg alături de tine, cine te-ar putea condamna?

Limitat este omul care citește titlul unei cărți și consideră că-i cunoaște conținutul. Limitat este omul care privește frumusețea unei femei și consideră că și sufletul ei este valoros. Limitat este omul care consideră că bogăția constă în a avea mulți bani. Cel despre care îți vorbesc nu a adunat comori în Împărăția Spirituală, singura lume adevărată și veșnică, în afara căreia totul este nimic.

Lumea poate spune ce vrea, vă poate acuza și condamna, dar pentru Mine toate acestea nu înseamnă nimic. Dacă Eu vă consider copiii Mei, de cine v-ați putea teme? Adevărat vă spun că în tot acest amalgam, doar Eu contez. Creștinul știe că, mai presus de toate, misiunea sa este să-L iubească pe Dumnezeu, chiar dacă este încet la minte și nu știe cum. Eu sunt viața din fiecare formă și sunt voi înșivă, cei care veți trăi în veci. Așadar, dacă Eu sunt protejat și iubit, și voi veți fi astfel.

Nu știu ce alte exemple să vă mai ofer, dar știu că ați simțit

greutatea lumii pe pielea voastră. Mai departe, responsabilitatea Îmi revine, iar evenimentele despre care veți auzi în lume vă vor înflora. Acesta va fi primul val de conștientizare și semnul că nu va mai trece mult până când veți veni. Viața prezentă este ultima existență carnală pe care o mai aveți de îndurat. Izbăvirea a sosit; strigătele voastre au ajuns la urechile Mele și M-au înduișat.

Dacă veți citi Noua Revelație cu inima deschisă, veți avea o viață liniștită. Chiar și în cele mai grele momente, veți zămbi ușurați, știind că suferința este trecătoare și că dușmanii adunați în jurul vostru din pricina Mea au puțin timp să acționeze. Curând, aceștia vor înțelege că voi sunteți Dumnezeu care îi iubește chiar și ținut pe cruce.

Omule bun, vreau să știi că atunci când vei înceta să te mai judeci pe tine însuși, se va opri și judecata lumii asupra ta. Ești un suflet smerit, cu puterea discernământului, care trăiește fără să-i rănească pe ceilalți. Greșelile mărunte, săvârșite fără intenție întunecată, ți se vor ierta ușor, dar fii precaut pentru a nu le mai repeta.

Timpul spală orice rană provocată de lume, dar cele pe care le provoci altora rămân, te macină și te duc spre autodistrugere. Așadar, mai bine flămânzești decât să furi pentru a supraviețui. Mai bine mori decât să ucizi din mânia ta. Mai bine rostești adevărul, pentru care vei fi urât de toți, decât să spui minciuni pentru care vei fi aclamat și iubit de oameni morți.

Natura înfrumusețează Pământul uscat și gol, așa cum iubirea încununează sufletul împovărat de păcatele lumii. Poienile primăvăratice, pădurile mature, cu crengi căzute peste tot, creează un decor armonios. Vârfurile munților care ating cerul, peșterile răcoroase, izvoarele limpezi și lacurile care oglindesc apusurile înlocuiesc orice tratament.

Peste mirosul de iarbă proaspătă, te salută adierea dimineții. Fluturii își văd de treburile lor, zburdând printre raze, absorbind lumina blândă a soarelui cu aripile viu colorate. Drumețiile sunt presărate cu sănătate. Vederile panoramice vă apropie de grația pe care o simțeai, odinioară, în Prezența lui Dumnezeu — și de fiecare dată când privești lumea de la distanță, o iertați. Pentru că doar în liniște îi înțelegeți jocul și recunoașteți slăbiciunea care v-a dominat pe parcurs.

Spectacolul naturii vă stimulează spiritual. În loc să urmăriți o piesă de teatru în care actori neexperimentați rostesc replici lipsite de învățătură, privești cum se adună norii, întunecând cerul pentru a uda pământul, și bucurați-vă. Aceasta, dacă vreți să fiți

moderni sau înțelepți, observând dansul electricității negative și pozitive, care susține viața terestră.

Nu consumați arta oamenilor mândri, care, prin materialele lor, vă administrează otrava lumii. Nu veți înțelege prea curând cauza eșecurilor în relații și a incidentelor care se țin lanț după voi. Dulcegăriile se transformă în săbii mai devreme sau mai târziu, iar îndrăgostiții devin dușmani și se urăsc până vor închide ochii.

De fiecare dată când unul a îngenunchiat în fața celuilalt, i-a hrănit egoul, îngrășându-l până la plesnire, crezând că astfel își arată iubirea. Pe parcurs, egoul nu s-a mai mulțumit cu ceea ce primea, considerând firesc să i se dea. Orice gest, cu cât era mai impresionant, cu atât își pierdea valoarea în percepția sa, asemenea efectului alcoolului și al stupefiantelor, care nu se mai simte. Ascultați!

Egoul îl calcă în picioare pe cel care îi dovedește loialitate, dându-i chiar și luna de pe cer, însă îl respectă și admiră pe rivalul care îi dă peste nas și-l face să-și dorească să devină la fel de rece. Iubirea imatură îngrășă porcul (egoul) cu energia ei, iar porcul se înfruptă din binefacere până la saturație și autodistrugere.

Egoul nu va iubi niciodată. Iubirea nu și-a găsit loc în inima sa rece și întunecată; de aceea și-a cultivat doar iubirea de sine. Egoul este opusul lui Dumnezeu și al ființelor care I se aseamănă, care dăruiesc și se dedică. Cu toate acestea, sfârșitul său este la fel de sigur precum este sigur că există: o distrugere inevitabilă, provocată de propria-i lăcomie. Iar în tot acest timp, Dumnezeu și copiii Săi iubiți rămân sănătoși, vii și biruitori în fața tuturor încercărilor.

Cel mai rău lucru pe care îl poți simți nu este durerea sau dezamăgirea, ci absența totală a simțirii. Moartea nervului sufletesc duce la pierderea contactului cu lumea spirituală și aruncă ființa substanțială în închisoarea materiei.

Noi, oamenii, cunoaștem din experiență faptul că trupul, după ce și-a încheiat misiunea terestră, începe să se descompună. Carnea putrezește printr-un proces natural, iar oasele sunt măcinate de timp. Corpul substanțial merge mai departe, conștient sau nu, în funcție de caz, spre alte țărâmurii. Mai departe, descrie, Te rog, cum se desprinde o ființă angelică de trupul ei.

Îngerii nu-și lasă trupurile; ei iau formă umană atunci când este necesar și apoi se întorc la esență, cu condiția ca nimeni să nu observe transformarea. Dacă vrei să afli cum își părăsesc tru-

purile oamenii care trăiesc pe alte planete — mai evolute decât Pământul — precum în târâmurile solare, își spun că acestea se dizolvă într-un flash de lumină, asemenea fulgerului. Așa „mor“ oamenii solari, spre deosebire de cei planetari, ale căror trupuri se subțiază încet, până rămâne doar pielea, care se pierde în vânt în cel mult patruzeci și opt de ore. Pielea lor capătă textura unei hârtii arse, de culoare violet, și este un semn al sănătății spiritului care a trecut într-o nouă existență.

Evident, numai pe Pământ procesul este dureros și urât, atât fizic, cât și psihic. În toate celelalte târâmură, transfigurarea este primită cu blândețe, iar mirosurile pestilențiale și spurcăciunea lipsesc cu desăvârșire. În niciun alt loc, cu excepția Pământului, oamenii nu mor din cauza bolilor, pentru că acestea nu există.

Spiritul celui care a părăsit recent lumea petrece atâta timp cât este nevoie alături de familie, pentru a se asigura că plecarea sa a fost acceptată și înțeleasă și că cei rămași sunt pregătiți să devină capi de familie și să-și continue viețile. El rămâne printre ei, păstrând aceeași înfățișare, vorbindu-le ca un învățător, iar ei îl văd și-l îmbrățișează.

Femeia își sprijină capul pe pieptul său, în timp ce-i mângâie fața și-l dezmiardă cu cuvinte blânde, izvorâte din inimă. Copiii îl privesc cu respect și ascultă toate sfaturile, dornici să-i calce pe urme și să devină la fel de înțelepți. Rămas bun nu-și iau niciodată, fiind conștienți că spiritul este indestructibil și atotprezent. După despărțire, Mă invocă pentru a afla mai multe despre lumea în care părintele lor iubit a ales să se nască. Eu le transmit ceea ce au nevoie să știe, apoi îi las într-o stare plăcută, al cărei efect durează până la reuniune.

Nu puteți simți iubirea care învăluie acel moment sfânt, pentru că pe Pământ nu va exista niciodată ceva atât de pur. Dacă ați fi martorii unei astfel de ceremonii, intensitatea emoției v-ar tulbura inima. De aceea, rugați-vă astfel:

Mă eliberez de mrejele oamenilor și de judecata lor timpurie. Eu sunt un spirit sfânt prin Tine și am casă în lumină. Nu lupt din dorința de a-mi dovedi dreptatea în fața muritorilor în rațiune. Dreptatea este dinaintea a Unicului care sălășluiește în mine. El nu a greșit niciodată; ceea ce trebuie să fac este să-mi amintesc aceasta de fiecare dată când simt că pier. Apoi priviți spre cer și roștiți: Tată, ce frumos ești!

Pe Pământ, unul are mai mult, iar altul mai puțin, așa au fost rânduite lucrurile și așa trebuie să rămână. Nu pentru că bogatul este mai merituos sau că săracul poartă vreo vină, ci pentru că

bogatul este un suflet slab, căruia i-a fost încredințată o misiune mai ușoară.

În realitatea Mea, spiritul omului trezit cunoaște totul, fiindcă spiritul lăuntric este chiar Creatorul care S-a învăluit cu sufletul, iar sufletul a îmbrăcat un trup carnal pentru a experimenta materia. Spiritul se retrage în momentul întrupării, oferindu-i sufletului libertatea de a se dezvolta cu ajutorul uneltelor pe care i le pune la dispoziție.

În ceea ce privește cunoașterea, sufletul, înainte de a se întrupa pe Terra, poate fi comparat cu o maimuță. Pe parcursul vieții carnale, această „maimuță substanțială“ se ridică la statutul de om, iar la final, dintr-un simplu om, devine Dumnezeu, unindu-se cu spiritul lăuntric, formând o ființă complexă, indestructibilă și de o putere inimaginabilă. Acest proces, dragii Mei, se împlinește într-o singură viață scurtă de om, iar rezultatul său pozitiv este definitiv.

Viața terestră este o misiune. Eu încredințez misiuni oamenilor pe care îi iubesc, iar menirea celui conștient este să le arate și altora, prin exemplul vieții și al descoperirilor sale, calea spre Cer.

Stăpânul aruncă bățul în poiana vieții. Câinele aleargă și-l aduce din voință proprie, tratând totul ca pe un joc distractiv și plin de rost. Un câine sănătos reacționează instantaneu la gestul stăpânului și nu se simte înjosit, știind că omul este prietenul cu care a ieșit în natură pentru a se juca și înțelegând că, cu cât este mai ascultător, cu atât are mai mult de câștigat.

Viața exterioară este reflexia Mea în oglinda ta interioară. Cu cât oglinda sufletului tău va fi mai curată, cu atât Mă vei vedea mai limpede în ea și vei recunoaște minunile care prind formă și devin realitate. Dacă iubirea ta pentru oameni încă nu se arată, iar din acest motiv trăiești mai mult retras, asemenea căutătorului spiritual, află că ai coborât în lume pentru a absorbi iubirea Mea, nu pentru a o reflecta pe a ta, care este încă imatură.

Focul poate aprinde un lemn, oricât de rece ar fi acesta, însă o flacără nu devine mai fierbinte dacă se unește cu altă flacără. Omul care a trăit acest adevăr îl înțelege, se leapădă de lume și Mă urmează, ceea ce înseamnă că părăsește jocurile întunecate, bârfa inutilă și mândria bolnavă, iar atenția și-o îndreaptă spre interior, acolo unde descoperă pacea și, astfel, dobândește puterea. Despre un astfel de om se mai spune că este adaptat, pentru că acceptă orice situație, eliberându-se de povară.

Voi, copiii Mei care cunoașteți mai mult decât lumea, păstrați

pentru voi cunoașterea. În exterior, purtați-vă așa cum se poartă ea, ca lupii să nu se bucure de comoara pentru care nu au luptat, pe care nu au câștigat-o și care nu li se cuvine. Prin aceasta, veți dovedi că puteți trăi așa cum trăiesc ei și că nu intenționați să vă ridicați deasupra semenilor voștri, chiar dacă stăpâniți eternitatea. Celor care bat la ușa inimilor voastre, dăruiți-le cunoașterea așa cum v-am dăruit-o Eu: din iubire, fără plată.

După ce vor parcurge acest conținut autentic, oamenii iadului se vor întreba dacă pot lua materialul în serios și ce garanție vor primi odată cu acceptarea presupusului adevăr, însă nu vor obține niciun rezultat. Dacă te simți însetat, dar te întrebi dacă îți este sete și cauți o dovadă, nu poți fi ajutat. Ai trăit prea mult printre oameni, de aceea ai uitat că Dumnezeu nu minte. Pentru Mine, minciuna nu este accesibilă, iar cel care Îmi notează cuvintele ar înceta să trăiască dacă le-ar modifica, căci abaterea nu este permisă.

Pe Pământ, tu nu ai avut un tată; Tatăl tău sunt Eu, Infinitul. Orice supraveghere din partea unui om te-ar fi limitat, de aceea am vegheat personal asupra acestui lucru și am răsturnat carul familiei tale la momentul potrivit, pentru a gusta amărăciunea și a deveni independent și desăvârșit, așa cum sunt Eu.

Dacă ai plâns, Eu ți-am șters lacrimile. Dacă ai devenit conștient de mângâierea divină, Eu merit toată mulțumirea. Eu sunt Cel Mai Mare din câți au fost și vor fi. Și totuși, iubirea pe care o las în urmă nu este de ajuns; ea se multiplică în fiecare clipă, pentru că nu este niciodată de ajuns.

Eu nu am nicio putere împotriva propriilor Mele puteri. Dacă v-am dăruit libertatea, nu v-o pot lua, dar vă pot nimici, deși nu o voi face. Dacă Mă veți iubi măcar cât iubiți un șoarece, care vă transmite o stare ce vă împiedică să-l striviți, deși îl detestați, Îmi voi da viața pentru voi. Eu sunt alături de cel mic, de aceea, dacă te crezi mare, vei pierde, căci în fața Mea niciunul nu este mare.

De fiecare dată când veți rosti adevărul, oamenii se vor simți deranjați și se vor ridica pentru a vă pedepsi; și totuși, Eu nu voi permite să vi se întâmple vreun rău. Ei se rușinează de propriile rezultate și se tem. La prima vedere, par că știu cum merg lucrurile și se oferă să vă învețe metodele lor, dar nu cunosc mai mult decât să agonisească pentru ei și familiile lor. Atunci viața devine o risipă, pentru că nu-Mi dăruiesc nimic și Mă ignoră, deși chiar Eu sunt familiile lor. Orice animal vânează și aduce prada puilor, pentru a-i hrăni. Dar aceasta nu înseamnă că are cunoaștere și

iubire, ci că trăiește instinctual și nu dispune de înțelepciune.

Mai târziu, atunci când oamenii vor renunța la intelectul lor lipsit de înțelepciune, vor înțelege că, în realitate, nu cunosc nimic și că Eu nu sunt un Dumnezeu al femeilor de vârstă a treia, care își dau cu părerea despre orice citat celebru. Eu sunt Tatăl tuturor genilor care au trăit pe acest Pământ, de care, dacă vei ști să te folosești, vei reuși să muți munții.

Eu cobor în mediul uman și vă vindec, apoi vă dăruiesc aripi pentru a zbura. A fi plăcut Mie nu înseamnă să Mă convingi să intervin pentru tine, iar astfel să dai lovitura, ci să Mă urmezi cu credință până la sfârșit, simțind întinericul pe pielea ta. Miracole vor apărea în viața ta doar atunci când va fi nevoie, deși nu este, căci miracol este tot ceea ce este.

Cine dă răului autoritate asupra omului bun? Spiritul malefic? Vorbește fără perdea, ca oamenii să cunoască adevărul, oricât de negru ar fi acesta.

Alberto, nu fi copil! Eu sunt Singurul care hotărăște lucrurile. Divinitatea răspunde atât pentru dragoste, cât și pentru distrugere. Și aceasta ți-a fost deja arătată, însă tu continui să întrebi.

Tu spui că ne iubești, dar necazurile prin care suntem nevoiți să trecem dovedesc contrariul.

Nu Eu vă iubesc (Divinitatea), ci Duhul Iubirii Mele (Hristos) pe care L-ați răstignit pe cruce. El a supus toate aspectele divine ce v-au jurat nimicire și astfel am cruțat rasa.

Iubitule, află că în dreptatea Mea divină am decis să distrug creația strâmbă, dar Iubirea s-a așezat între Mine și voi și v-am cruțat, însă pe Ea am osândit-o. În adevărul Meu, am hotărât să smulg minciuna din rădăcină, dar odată cu ea ar fi pierit și fructele ei, fiii lumii, care nu sunt adevăr. Atunci a intervenit iertarea, izvorâtă din aceeași Iubire care S-a jertfit pentru voi.

Nici cea mai mică pietricică nu ați fi putut ridica împotriva Iubirii dacă nu v-aș fi permis. Duhul Iubirii ascultătoare S-a lăsat prins de creația Mea, pentru a o elibera de judecata pe care, în dreptatea divină, am rostit-o; și a mântuit-o.

De fiecare dată când ești necredincios și leneș, meritându-ți pedeapsa, Iubirea intervine și-Mi șoptește: „Mai lasă-l, îngăduie-i și de această dată să rătăcească și iubește-l, pentru că dacă Te-ai năpusti asupra creaturilor Te-ai ucide și pe Tine“.

Dacă vei crede că sentința divină, care a fost înlăturată, este doar o închipuire, observă neputința ființelor supuse cărnii! Constrângerea și lipsa posibilităților sunt dovada. Cu cât omul este mai treaz, cu atât devine mai conștient de închisoarea exterioară

numită mediul uman. Aceasta nu va fi înlăturată de cei aflați la putere. Autoritatea Pământului nu va implementa vreodată reguli care să destabilizeze situația și să-și piardă puterea, spre bucuria popoarelor, nici dacă popoarele s-ar înjumătăți.

Voi nu ați coborât pe Pământ pentru a vă arăta strălucirea, ci pentru a susține proba umilinței. Chiar dacă știți despre voi că sunteți puri și neprihăniți, sunteți astfel prin Mine. În lumea așa-numitului șarpe, fără Mine, materia vă absoarbe.

Atunci, Eu am văzut o sclipire printre valurile învolburate ale minciunilor lumii și am zis: „Acesta este focul Meu, pe care nu-l voi da uitării“. Credeți sau nu, ori considerați că aveți de-a face cu o poveste reinterpretată, este strict problema voastră. Universul este dovada mâniei Mele și a distrugerii colosale care a avut loc. Dacă astăzi elementele stau nemișcate, pacea I se datorează Iubirii, care a pus moartea în așteptare. Între timp, lumile afectate s-au regenerat, iar viața a reapărut pe alocuri, chiar dacă, sub straturile atmosferei lor, multe dintre ele sunt încă arse. Eu am ciocnit planetele de sorii lor și am înjumătățit lunile cu focul dreptății. În prezent, acestea au primit o nouă sarcină și se supun noului om.

Nu aștepta apreciere din partea lumii, în schimbul bunătății, căci oamenii nu-ți pot dărui ceea ce nu au. Numai pentru pogo-rarea harului Meu prin tine, ar fi trebuit ca marii conducători să te caute, pentru a învăța direct de la Tatăl lor sfânt, care este mai bătrân și mai înțelept decât creația. Dar ei te-au batjocorit ca pe cel din urmă și au vrut să-Mi demonstreze Mie, Celui Dintâi, că greșesc.

Oamenii-animal, care au trăit pe Pământ în vremea lui Enoh, acel zeu uman închipuit, lipsit de înțelepciune și iubire, au fost mai puri decât intelectualii de astăzi. De soarta celor menționați în scrierile vechi ați auzit; de cei din urmă nu veți mai auzi niciodată. Spiritele lor nu vor mai primi forme umane, ci vor exista ca substanță materială doar pentru a vă sluji vouă, ființelor libere, iar scopul lor va fi mai jalnic decât cel al pietrelor.

Eu credeam că Enoh a fost un om iubit de Tine, care a dus la îndeplinire multe din câte i-ai cerut!

Așa este. Dar aici vorbesc despre acel Enoh care a fost conducătorul cetăților de jos, fiul lui Cain, și nu despre Enoh, fiul lui Jared, despre care ai citit tu. Numele Enoh simbolizează voința lui Dumnezeu. La fel ca în trecut, și astăzi voința divină este împărțită în două extreme și se îndreaptă spre voi cu dragoste și cu distrugere.

Cei doi despre care îți vorbesc au fost veri și au purtat același nume, dar au avut scopuri diferite. Unul a condus poporul spre moartea binemeritată și a judecat drept, conform voinței Mele. Celălalt a adunat sămânța bună, învăluind-o cu dragostea Mea, pentru a alcătui o nouă generație. Astfel, și al doilea a acționat, la fel ca primul, în acord cu voia Mea.

În timpurile în care am distrus lumile, spiritele bătrânilor înțelepți priveau înspăimântate finalul creației, o distrugere totală, a cărei cauză era cea mai iubită creatură a lui Dumnezeu. Omul se făcea vinovat de stârnirea mâniei divine, care nu a cruțat nimic, oricât ar fi fost de pur. Apoi, spiritele au observat ceva ce nu au înțeles nici până în zilele voastre: în timp ce Spiritul Primordial despica materia până la ultimul atom, ținea la pieptul Său protector omul vinovat, căruia urgia nu-i clintea nici măcar un fir de păr. Văzând aceasta, ele și-au adresat un infinit de întrebări.

Omul a supraviețuit sfârșitului și a format o nouă generație, mai întunecată decât prima, dar pe alocuri mai luminoasă decât toți sorii. Ca omul bun să se înalțe deasupra îngerilor, în puritate și iubire, cel al lumii trebuie să se coboare la nivelul fiarelor, sub cei mai întunecați dintre diavoli. Fiindcă Pământul găzduiește și întunericul, și lumina; el este Paradisul creației și iadul cel mai de temut.

În era voastră, timp de aproape nouă sute de ani, iadul și-a înfipt colții în solul fertil al Europei, într-o țară la care nu te-ai gândit niciodată astfel.

Germania nazistă, Italia, Vatican!

Franța.

Și unde se află astăzi această concentrație întunecată?

Pe întreaga suprafață a Pământului; oriunde privești.

În loc de încheiere, vorbește-ne despre iadul căsniciei, pentru a-l identifica și a găsi soluții care să prevină colapsul emoțional. O căsnicie se menține și devine o experiență plăcută doar atunci când soții își dăruiesc inimile mai întâi Ție, apoi unul altuia, reciproc. În ce constă acest angajament? Ce trebuie concret să facă?

Nu vom dezbate despre cauzele destabilizării emoționale sau despre faptele soților, pe acestea le cunoașteți voi mai bine decât Mine. Nu vom enumera nici ce nu trebuie să facă sau activitățile inutile, precum ceremoniile civile și religioase păgâne. În schimb, vom prezenta atitudinea primilor soți lăsați pe acest Pământ.

Bărbatul și femeia trebuie să ducă o viață conștientă, asemenea omului aflat pe calea spirituală. Unii vă întrebați în ce constă această viață conștientă. În primul rând, ei trebuie să creadă și

să știe că au fost aduși împreună de Mine, prin căi misterioase, pentru a-și îndulci existența terestră, adesea aspră. Întâlnirea lor nu este întâmplătoare și nu se datorează efortului bărbatului de a-și cuceri viitoarea soție. Ce spui despre un bărbat singur care, dintr-o mie de încercări, nu reușește să lege nimic?

Pentru o viață fericită și prosperă, trebuie să fie recunoscători pentru fiecare etapă a călătoriei terestre, să admire natura și să iubească animalele, știind că toate au fost create de Mine, Iubirea de Început, și încredințate lor, ca adulți merituoși și responsabili. Copiii sunt, de asemenea, un dar ceresc, nu un simplu produs al actului sexual.

În clipele în care se bucură unul de altul, în intimitate, este dorit ca omul să se gândească deschis la senzația plăcută pe care am făcut-o posibilă din iubire pentru el, și nu că ar fi descoperit el, pe ascuns, o plăcere dulce, dar păcătoasă, de a se împerechea. Cei ce gândesc astfel aduc pe lume fructe otrăvite și urâte, care se vor înmulți și vor spurca Pământul. Procedând astfel, progeturile lor vor îmbătrâni curând după vârsta de treizeci de ani și vor urî tot ce-i înconjoară.

Dacă situația îți este cunoscută, îți confirm că vorbesc chiar despre generația ta. Iar dacă cuvintele Mele ți se par demotivante și dure, află că ceea ce ți-am spus este abia începutul.

Inima este Templul în care coboară Dumnezeu, atunci când spiritul este trezit. Ea trebuie, așadar, deschisă numai în fața Sa. Nu în fața partenerului de viață, nu în fața mamei iubitoare care te-a născut, nici în fața fraților credincioși alături de care ai trecut prin apă și prin foc. Căci inima este sensibilă și vulnerabilă, și oricine ar fi cel căruia i se va face această onoare nemeritată o va călca în picioare cu copitele sale puturoase și pline de noroi. Singurul Preot îndreptățit pentru a pătrunde în Templul Sfânt este Iubirea de Început.

Femeia trebuie să trăiască în ascultare. Dar nu pentru că ar fi inferioară bărbatului, ci pentru că acesta este cursul firesc al lucrurilor. Ascultați cuvântul Dumnezeului care v-a creat și dați atenție chiar și unei virgule, căci vorbesc exact așa cum citiți:

Primul om creat s-a numit Adam și Eva. Repet, Adam și Eva nu au fost doi oameni, ci un singur suflet și un singur trup. Dacă Adam a fost așezat de Mine pe Pământ, ca un Dumnezeu liber și independent de Cel Primordial, sub forma unui corp substanțial, adică un suflet, Eva a fost materia, carnea, care l-a fascinat și pe care sufletul a luat-o în posesie de bună voie, ca imagine a sine-lui său.

Cred că acum înțelegeți de ce am susținut de nenumărate ori că bărbatul și femeia alcătuiesc o singură ființă. Și vă mai spun un secret, copiii Mei, pe care îi iubesc cu prețul vieții.

Întâi este spiritul, apoi materia; cunoaștem acest adevăr și-l aprobăm. Atunci când resimțim o schimbare la nivelul materiei, înseamnă că ea s-a produs mai întâi în spirit. Spiritul este esența, materia este coaja.

Ce a fost înaintea apariției lumii vegetale: iarnă sau vară? A fost iarnă. Căci plantele sunt expresia lumii spirituale care există în tărâmul nevăzut. De aceea, este corect să gândim că acum este vară, perioada în care lumea spirituală a plantelor se exprimă prin natură, iar noi o putem vedea, mirosi și atinge. Este însă greșit să credem că a venit iarna și că toate plantele care au existat vara au murit, ele nu mai sunt. Lumea spirituală a plantelor există tot anul, deși vara este anotimpul în care se manifestă în exterior, pentru ca apoi să se retragă în profunzimi.

Căderea din grație a primului spirit, numit Lucifer, cea mai frumoasă făptură, egală cu Mine în strălucire și putere, cu o independență eternă pe care avea să o dobândească în totalitate, s-a petrecut mai întâi în plan spiritual. Acum vă provoc să identificați efectul resimțit în plan material, așa cum ați învățat mai înainte. Când s-a întâmplat și despre cine este vorba? Dacă nu aveți un răspuns, copii, vi-l ofer Eu:

Primul spirit creat, care și-a pierdut strălucirea, este primul om întrupat, care, prin acțiunile sale stupide, și-a pierdut viața.

Aflați, prin aceste scrieri, că primul om întrupat, pe care l-am numit Adam, este Lucifer, îngerul. Toate tentațiile la care a fost supus de presupusul șarpe au fost, de fapt, impulsuri ale răului din interiorul său, scoase la lumină pentru a fi recunoscute și eliminate, în vederea purificării ființei.

Este de la sine înțeles că lumile sunt școli pentru readucerea primului spirit și a urmașilor săi la lumină, la fel cum închisorile pământești au rolul de a reabilita prin executarea sentinței. Dacă primul om a căzut, frații săi îl vor ridica pe umeri și-l vor aduce acasă. Iar el, după ce se va fi trezit din somn, le va mulțumi.

Dar Eu, în iubirea Mea nesfârșită, l-am privit, și iată: cel ce fusese asemenea Mie era slab și gol, dat neînțelegerii, în locul care se numește nicăieri, acolo unde nu trăiesc nici viermii. Am luat o mână de țărână și am creat o formă nouă, încă necunoscută. Am dorit ca spiritul de odinioară să locuiască în acea formă, iar omul a deschis ochii, neștiind cine este. Mai întâi M-a cunoscut pe Mine, Tatăl său sfânt, apoi i s-au descoperit Pământul, Soarele

și Luna și toate celelalte viețuitoare. Spiritul s-a bucurat, știind că este parte din Mine, Cel Mai Mare și Mai Frumos din câți au existat. Apoi a ales diferit, fără să aibă habar de moartea la care s-a condamnat.

M-a strigat, regretând alegerea făcută până în clipa în care trupul său a închis ochii. Și totuși, răul din el nu fusese pe deplin eliminat. Atunci Eu i-am trimis un Frate, prin care slava Mea s-a manifestat în întregime. Însă primul spirit nu L-a plăcut, ci mai degrabă a fost deranjat de lumina Sa, motiv pentru care L-a judecat și ucis, în loc să-L urmeze spre izbăvire. Prin al doilea val al Iubirii Mele, inima i-a fost curățată în întregime, dar, ca sentință a faptelor sale deja iertate, a ales să rămână în judecată, ca semn al sfințeniei de odinioară la care nu mai putea reveni.

Astăzi, urmașii săi cerșesc îndurarea pe care spiritul lăuntric o refuză. Totuși, ușa îi rămâne deschisă chiar și celui mai întunecat, dar acesta trebuie să se înalțe cu toate forțele de care dispune până la punctul în care i se permite.

Nu doresc ca cel care citește acest fragment să se identifice cu personajul menționat, doar pentru că este, la rândul său, om. Pe Pământ coexistă oameni ai lumii și oameni ai Luminii. Cei ai lumii sunt prizonieri pe merit și au nevoie de purificare, iar cei ai Luminii sunt prizonieri voluntari, coborâți din straturi cerești superioare pentru a-și călăuzi fratele neputincios, care își ucide binele din inima sa. Acum cunoașteți motivul pentru care există Pământul, în special, dar și toate celelalte lumi mai blânde, asemănătoare.

Focul iubirii trebuie aprins în interior pentru a deveni spirite independente și desăvârșite. Nu căutați salvarea în afara voastră. Atunci când îți este frig, cauți o sursă de căldură în exterior, lângă care să te încălzești, pentru că nu mai poți rezista temperaturii scăzute. Dar acea căldură nu-ți aparține și te oprește din drumul tău. Dacă vei încerca să te îndepărtezi de ea, te va cuprinde tremuratul și vei înțelege că ai devenit sclavul căldurii. O activitate repetată însă va aprinde focul tău lăuntric. Astfel, nu doar că vei suporta frigul, ci îți vei da jos haina. Tu ești sursa căldurii tale interioare, nu sclavul celei exterioare, care este rară, scumpă și pe care, mai devreme sau mai târziu, o vei pierde.

O, tu, iubitule! Dumnezeuul Meu în formă umană, nu te subestima niciodată! În ciuda răutăților care te-au slăbit, încât abia mai poți merge, ești exact ca Mine. Într-o zi, lupta se va sfârși și vei privi triumfător, alături de Mine, de pe cea mai înaltă culme.

Spiritul primului om și al urmașilor săi nu înțelege afirmația

Mea, pentru că nu Mă cunoaște și Mă acuză. Căci, dacă Eu, Cel care vorbește, sunt Marele Dumnezeu și Singurul, cum l-aș putea numi Dumnezeu pe un simplu om? Dar voi, copii ai Mei, știți că Eu sunt viu în interiorul celui mai umil dintre oameni și, totodată, în întreaga creație. Și dacă sunt geloși și nu Mă acceptă, ce pot face zece miliarde de oameni împotriva Mea?

Eu vă spun că întreaga creație, care nu are nicio valoare în ochii Mei și totuși este dreaptă, bună și respectă ordinea divină, se întreabă: Omul, până când mai greșește? Oare nu s-a săturat de moarte și de neputința de a trăi fericit și liber? Cerul, Pământul, natura și animalele, toate au fost create pentru om, ca el să-și amintească lumina și să redobândească puterea. Scopul tuturor lucrurilor frumoase și bune este de a-i bucura privirea și de a face să crească iubirea în inima sa.

Exceptând fructele iubirii, care sunt copiii Cerului, un bebeluș uman este, în ochii Mei sfinți, deja o ființă egoistă, un produs al iadului, care Mă dezgustă. Voi priviți forma sa și afirmați că este dragălașă, însă Eu îi văd măruntaiele, sângele contaminat, ADN-ul împuțit. De aceea, nu Mă mir în clipa în care o astfel de progenitură, devenită adult, își ucide părinții. Aceasta dovedește că voi nu vedeți nici răul din om, dar nici binele.

În primii trei până la șapte ani, sufletul se instalează în prunc, transformând o simplă bucată de carne într-o făptură frumoasă, cu care ochiul Meu se desfată și laudă lucrarea minunată. Noua ființă gingașă radiază câțiva ani, apoi începe să se întunece, iar Eu nu o mai pot suporta și o dau lumii.

Majoritatea oamenilor nu depășesc pragul despre care v-am vorbit. De aceea, Spiritul nu se mai întoarce în inimile lor, căci nu este chemat și nici primit. Doar cei născuți a doua oară, așa cum obișnuieți să spuneți, o zămislire săvârșită prin voință proprie, beneficiază de prezența Mea, care, după transfigurare, nu-i mai părăsește. Astăzi sunteți suficient de maturi încât să îndurați adevarul fără revoltă.

Am vorbit despre mediul uman nu pentru a vă judeca sau a vă face să vă temeți de Mine, ci pentru a vă deschide ochii. Voi vă nașteți în lume fără cunoaștere și iubire, iar după toată confuzia și suferința vă creați sinele desăvârșit, întregindu-vă ființa.

Și nu vă lăsați intimidați de lume, gândind că nu-i veți putea ține piept gigantului. Cea mai convingătoare armă a iadului este să vă faceți să credeți că nu sunteți demni de Mine. Stima de sine a omului pur este o pradă nobilă pentru fiarele adâncului.

Orice comparație am folosi în această carte, cuvintele rămân

prea sărace pentru a descrie cloaca umană. Întunecarea percepției nu este o soluție dumnezeiască totuși. Iubirea nu-i înrobește pe cei pe care îi iubește, ci îi eliberează prin adevărul revelat.

La fel cum casa ta este locul în care îți petreci zilele, inima sufletului este Templul în care locuiesc Eu, cu acordul tău. La fel cum locuința trebuie reparată și îmborsătată periodic, și inima are nevoie de atenție. Eu construiesc Noul Ierusalim chiar acum, dăruindu-ți o nouă viață, mai blândă și mai lungă.

Credința te-a salvat, imaginația te-a modelat. Chiar și cel mai întunecat și mai mândru om va fi scăldat în lumina acestui text și se va purifica. În adâncul său, nenorocitul Mă va recunoaște și va plânge.

Încheiere

Doi frați buni și devotați urcă dealul către cimitirul în care și-au îngropat bătrânul, din dorința de a-i pune o floare la mormânt. Ajunși acolo, amândoi se emoționează și păstrează o clipă de tăcere în cinstea celui plecat. Iată cum decurg lucrurile:

Primul se sprijină de crucea pe care o mângâie, privind îndurerat mormântul. Varsă câteva lacrimi pentru părintele care s-a dus, amintindu-și clipele frumoase trăite împreună, care parcă îi străpung pieptul. Al doilea nu simte nicio formă de atașament față de pământ, motiv pentru care nu-l impresionează mormintele. În schimb, simte o adiere caldă și urcă dealul pentru a privi cerul. Aici i se luminează chipul, percepând salutul sufletelor eliberate de trup, printre care îl recunoaște și pe tatăl său, care i se revelează din văzduh, nu din solul în care nu a mai rămas nimic.

Unul simte durere, căci mediul uman încă stăpânește asupra sa. Celălalt simte mângâiere, căci Cerul este casa la care fiecare suflet se întoarce, mai devreme sau mai târziu.

Fapta fratelui care își ajută aproapele din compasiune ajunge la Mine și Mă încântă. Fapta celui care oferă de pomană, respectând doar tradiția, este inefficientă și, prin urmare, zadarnică. El nu dăruiește din dragoste pentru sărmanul întâlnit, ci pentru a-i spăla păcatele răposatului și a-și hrăni iubirea de sine. Ba chiar rostirea pioasă a cuvintelor „să fie pentru sufletul tatălui meu“ face ca sufletul tatălui său să nu primească ofranda trimisă prin rugăciunea formală și de interes.

Sufletul care se desprinde de viața carnală nu mai are nevoie de susținere materială, ci de una substanțială, pe care cei dragi i-o pot oferi doar printr-o iubire sinceră față de semenii rămași în viață, fie că sunt străini sau apropiați.

Trăind o viață exemplară, citind și aplicând învățătura Mea,

veți înțelege că tot ceea ce face lumea este deșertăciune. Așadar, nu căutați îngerii în pământ, căci viața vine din Cer și se întoarce acolo de unde a venit, veselă și nevătămată, matură și mult mai înțeleaptă.

Și așa a fost. Sufletele celor decedați au tresărit la recunoașterea fratelui ceresc, a cărui prezență neobișnuită au simțit-o. Ele i-au vorbit, într-un singur glas, zicând:

„O, spirit strălucitor! Îndură-te de noi, suflete confuze, care încă nu și-au găsit calea și habar nu au pe cine să mai întrebe!

Niciunul nu-și amintește cât timp a trecut de când așteptăm pe această colină și-i privim pe cei care vin la mormintele noastre să ne plângă. Acești oameni ne apar nouă, sufletelor parțial trezite, asemenea unor movile de pământ, oarbe și surde. Oricât de tare le-am striga, nu privesc niciodată în sus, ci doar în jos, spre ceea ce nu a fost niciodată viu și adevărat. De aceea am încetat să le mai vorbim, înțelegând că nu există o diferență prea mare între un trup îngropat și unul care merge în picioare.

Ceea ce ne-a convins să te întâmpinăm a fost forma în care ne-ai apărut, o imagine incredibilă care ne-a cutremurat. Lumina ta necunoscută ne-a pătruns inimile și a reaprins în noi speranța pe care aproape o uitasem.

Noi te percepem ca pe un Soare, deși, potrivit cunoașterii celor mai înțelepți dintre noi, ești îmbrăcat într-un trup asemenea celor de care ne-am bucurat în timpul vieții. Nu ne considerăm demni pentru a-ți cere ceva, ci dorim doar să-ți oferim cinstea de care dispunem. Simpla ta prezență ne-a ajutat, trezind o speranță care ne-a întărit pentru alți o mie de ani. Căci tu cunoști și vezi încă din trupul de carne, un fenomen rar întâlnit la om...

Nu ne-am dovedit prea iscușiți în timpul vieții, iubirea noastră secând încă din anii copilăriei. Ferice de tine, luminează a sufletelor și Soare al minții adormite!

În realitatea noastră, activități precum cititul și număratul nu mai sunt posibile, dar credem că suntem trei mii de suflete care rătăcesc pe această colină. Întreaga recoltă de pe întinderea pe care o vezi cu ochii ni se datorează. Iar fără voința noastră, care imploră iertarea prin fapte onorabile, fermierii ar fi părăsit acest loc. Noi vărsăm câte o lacrimă de compasiune peste fiecare bob de grâu, pe care îl învelim cu mâinile, astfel încât să se purifice și să poată fi consumat.

Oamenii locului, care sunt fiii noștri îndepărtați, se hrănesc

cu grâul măcinat și copt cu pricepere, fără să aibă habar de noi. După ce se satură, se ridică grăbiți de la mesele lor și uită să-I mulțumească Unicului, dar în scurtă vreme devin recunoscători, pentru ca Tatăl tuturor făpturilor să nu-i uite așa cum ne-a uitat pe noi.

Aceasta este iubirea noastră umilă, despre care nu am vorbit nimănui până la tine, pentru că știm că vei duce mesajul până la urechile Sfântului, atunci când te vei întoarce în El.

De la acest Pământ întunecat nu mai așteptăm nimic bun și credem, conform înțelepciunii noastre, că nu va răsări niciodată un Soare de aici. În ciuda acestui lucru, tu ești un Soare așa cum nu am mai întâlnit, ci doar am auzit vorbindu-se în cărți. Casa ta este departe, căci substanța sufletului din care ești alcătuit ne este străină nouă, sărmanelor suflete pământene.

Pentru a-ți câștiga încrederea, îți mărturisim că am simțit și tristețea ta nevinovată, adâncă precum mediul uman care caută să-ți vină de hac cu orice prilej. Însă aceasta este o slăbiciune a trupului pe care l-ai îmbrăcat de bună voie, ca o haină de spini care îți crestează învelișul sufletesc. Înăuntrul cojii materiale stă Spiritul, în fața Căruia ne plecăm ca niște ființe nevrednice și din cale-afară de proaste.

Noi ne ispășim pedeapsa rătăcind prin atmosfera Pământului, pentru că o merităm, dar Spiritul care sălășluiește în tine este fără prihană. De aceea te compătimim, căci viața independentă a sufletului se dobândește numai prin moartea trupului.

Adu-ți aminte de noi atunci când vei reveni în slavă și putere, la cârma infinitului pe care îl vei conduce“.

Sfârșitul Documentului 7